26 జూలై, 2026 – సాధారణ కాలంలో 17వ ఆదివారం

మొదటి పఠనం: 1 రాజులు 3:5, 7-12; సువార్త పఠనం: మత్తయి 13:44-52

పరిచయం

ఒకప్పుడు ఒక చిన్న బాలుడు సముద్ర తీరంలో ఇసుక కోటను నిర్మించడానికి ఒక మధ్యాహ్నం అంతా గడిపాడు. అతడు గోపురాలను మలిచాడు, అగడ్తలను తవ్వాడు, అలల నుండి దానిని ఎంతో గర్వంగా కాపాడుకున్నాడు. సాయంత్రం కాగానే, మెల్లగా పోటు వచ్చి అంతటినీ తుడిచిపెట్టేసింది. ఆ అబ్బాయి ఏడవడం ప్రారంభించాడు, కానీ అతని తాతయ్య శాంతంగా అతని చేయి పట్టుకుని ఇలా అన్నాడు, "ఏదైతే కనుమరుగైపోతుందో అది ఎన్నటికీ నీ నిధి కాదు. మిగతావన్నీ అంతరించిపోయినప్పుడు ఏది నిలిచి ఉంటుందో, అదే నిజమైన నిధి."

మనం పెద్దవారవుతున్న కొద్దీ, ఆ మాటలు ఎంత సత్యమైనవో మెల్లగా గ్రహిస్తాము. ఎన్నో విషయాలు మనలను ఆకర్షిస్తాయి, మన సమయాన్ని ఆక్రమిస్తాయి, ఆనందాన్ని ఇస్తామని వాగ్దానం చేస్తాయి, అయినప్పటికీ ఎంతో సమాచారం త్వరగా మసకబారిపోతుంది. విజయం మారుతుంది, ఆస్తులు పాతబడిపోతాయి, ఆఖరికి మన ప్రణాళికలు కూడా రాత్రికి రాత్రే మాయమైపోవచ్చు. కానీ జీవితంలోని ఈ తాత్కాలిక విషయాలన్నింటి వెనుక, దేవుడు మన ఎదుట శాశ్వతమైన మరియు యుగయుగములు నిలిచే ఒకదానిని ఉంచుతూనే ఉన్నారు.

ఈ రోజు యేసు పొలంలో దాచబడిన నిధి గురించి మరియు అమూల్యమైన ముత్యం గురించి మాట్లాడుతున్నారు. కొందరు దేవుడిని అనుకోకుండా కనుగొంటారు; మరికొందరు తమ హృదయాలు నిజంగా దేని కోసం తపించాయో గుర్తించడానికి ముందే సంవత్సరాల తరబడి వెతుకుతారు. కానీ ఒక్కసారి ఆ నిధి దొరికిన తర్వాత, మిగిలినవన్నీ వాటి సరైన స్థానాన్ని పొందుతాయి. క్రీస్తే స్వయంగా జీవితానికి కేంద్రం, ఆనందం మరియు అర్థంగా మారుతారు.

అయినప్పటికీ, ప్రార్థన, క్షమాపణ, కరుణ, త్యాగం మరియు దివ్యసత్ప్రసాదము వంటి సాధారణ క్షణాలలో దాగి ఉన్న ఆ నిధిని మనం ఎంత తరచుగా నిర్లక్ష్యం చేస్తామో మనకు తెలుసు. కాబట్టి, వినయపూర్వకమైన హృదయాలతో, మన పాపాలను ఒప్పుకుందాం మరియు ప్రభువును కరుణ, స్వస్థత కొరకు వేడుకుందాం.

ప్రసంగం: పొలంలో దాచబడిన నిధి మరియు అమూల్యమైన ముత్యం

కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం, ఇంగ్లాండ్‌లో ఒక వ్యక్తి తన తోటలో తవ్వుతుండగా, అతని పార ఏదో గట్టి వస్తువుకు తగిలింది. మొదట అతను అది కేవలం ఒక రాయి అని అనుకున్నాడు. కానీ దానిపై మట్టిని తొలగించినప్పుడు, అతనికి మట్టిలో పూడ్చబడిన ఒక పాత ఉంగరం కనిపించింది. నిపుణులు తరువాత దానిని వేల డాలర్ల విలువైన మధ్యయుగానికి చెందిన ఉంగరంగా గుర్తించారు. ఒక సాధారణ పని చేయడానికి బయటకు వెళ్ళి, మీరు అస్సలు ఆశించని ఒక నిధితో ఇంటికి తిరిగి రావడం ఒక్కసారి ఊహించుకోండి.

ఆ కథ నేటి సువార్త హృదయంలోని ఆశ్చర్యమును, ఆనందమును తెలియజేస్తుంది. యేసు మనకు ఇలా చెబుతున్నారు:

"పరలోకరాజ్యం పొలంలో దాచబడిన నిధి వంటిది, దానిని ఒక మనుష్యుడు కనుగొన్నాడు... అతడు ఎంతో సంతోషంతో వెళ్ళి, తనకు ఉన్నదంతయు అమ్మి, ఆ పొలాన్ని కొనుక్కుంటాడు. మరియు పరలోకరాజ్యం మంచి ముత్యాలను వెతికే వర్తకుని వంటిది; అతడు ఎంతో విలువైన ఒక ముత్యాన్ని కనుగొని, వెళ్ళి తనకు ఉన్నదంతయు అమ్మి దానిని కొనుక్కున్నాడు."

ఈ ఉపమానాల్లోని ఇద్దరు వ్యక్తుల మధ్య ఉన్న వ్యత్యాసాన్ని గమనించండి. ఒక వ్యక్తి నిధి కోసం అస్సలు వెతకడం లేదు. అతనికి అది అనుకోకుండా తారసపడింది. మరొకడు తన జీవితమంతా వెతుకుతూ గడిపి, చివరకు తాను కోరుకున్నదానిని కనుగొన్నాడు.

మన జీవితాల్లో దేవుడు తరచుగా ఇలాగే పనిచేస్తుంటారు. కొన్నిసార్లు మనం ఆయనను అనుకోకుండా కనుగొంటాము, మరికొన్నిసార్లు సుదీర్ఘమైన అన్వేషణ తర్వాత కనుగొంటాము. కొన్నిసార్లు మనం ఆయనను కనుగొంటాము; కొన్నిసార్లు ఆయన మనలను కనుగొన్నారని మనం గ్రహిస్తాము.

నాథానియల్ హాథోర్న్ ఒకసారి ఇలా రాశాడు, "ఆనందం అనేది ఒక సీతాకోకచిలుక లాంటిది, దానిని వెంటాడితే అది ఎల్లప్పుడూ మనకు అందకుండా దూరంగా పోతుంది, కానీ మీరు ప్రశాంతంగా కూర్చుంటే, అది మీపై వచ్చి వాలవచ్చు." దేవుని రాజ్యమనే నిధి కూడా తరచుగా ఆ సీతాకోకచిలుకలాగే వస్తుంది. మనం అస్సలు ఊహించని సమయంలో అది మనపై వాలుతుంది.

దేవుని రాజ్యం అనేది కేవలం పరలోకంలో ఉండే భవిష్యత్తు సత్యం మాత్రమే కాదని సువార్త మనకు గుర్తుచేస్తోంది. ఎక్కడ దేవుని చిత్తం నెరవేరుతుందో, ఎక్కడ క్రీస్తు ప్రేమింపబడుతున్నారో, ఎక్కడ ప్రజలు తమ జీవితాలను ఆయన ప్రసాదించే వరప్రసాదంతో మలచుకోవడానికి అనుమతిస్తారో, అక్కడ అది ఇప్పటికే మన మధ్య ఉన్నది.

ఆ నిధి ఉందా లేదా అనేది పెద్ద ప్రశ్న కాదు. మనం దానిని ఎదుర్కొన్నప్పుడు దానిని గుర్తిస్తున్నామా లేదా అన్నదే పెద్ద ప్రశ్న.

1960ల చివరలో, నేను మ్యూన్‌స్టర్‌లో విద్యార్థిగా ఉన్నప్పుడు, ధర్మకార్యాల కోసం ఒక వీధి లాటరీ నిర్వహించబడింది. ఆ లాటరీ విఫలమైంది. టిక్కెట్లను ఎవరూ కొనడం లేదు.

ఒకరోజు నాతోటి సెమినేరియన్ లౌడ్‌స్పీకర్‌లో ఒక ప్రకటన విన్నాడు:

"లాటరీ ఈ సాయంత్రంతో ముగుస్తుంది. సుమారు ఐదు వేల టిక్కెట్లు అమ్ముడుపోకుండా మిగిలి ఉన్నాయి. బంపర్ బహుమతి—ఒక కొత్త ఒపెల్ కాడెట్ కారు—దీనితో పాటు ఒక టెలివిజన్ మరియు అనేక ఇతర

బహుమతులు ఇంకా ఎవరూ గెలుచుకోలేదు."

అకస్మాత్తుగా అతడు లెక్కలు వేశాడు. మిగిలిన టిక్కెట్లన్నింటి ధర ఐదు వేల మార్కులు అయితే, బంపర్ బహుమతి ఇంకా అలాగే ఉంది కాబట్టి, ఆ టిక్కెట్లన్నింటినీ కొనుగోలు చేయడం ద్వారా అతను అన్నింటినీ గెలుచుకోవచ్చు.

అతడు వెంటనే బ్యాంకుకు పరుగెత్తి, తన పొదుపు ఖాతాలోని డబ్బునంతా తీసి, సెమినరీలోని స్నేహితులందరి వద్ద డబ్బు అప్పుగా తీసుకుని, మిగిలిన ప్రతి ఒక్క టిక్కెట్‌ను కొనేశాడు.

మేమంతా అతనికి పిచ్చి పట్టిందని అనుకున్నాము.

కనీ అతనికి పిచ్చి లేదు.

తాను కనుగొన్నదాని విలువ అతనికి అర్థమైంది.

అతడు ఆ కారును, టెలివిజన్‌ను మరియు మిగతా బహుమతులన్నింటినీ పొందాడు.

ఇతరులు చూడలేని దానిని ఆ యువకుడు చూశాడు కాబట్టే, అతను అన్నింటినీ పణంగా పెట్టడానికి సిద్ధపడ్డాడు.

నేటి సువార్త యొక్క ముఖ్య ఉద్దేశం కూడా సరిగ్గా ఇదే.

పొలంలోని వ్యక్తి మరియు ముత్యం కోసం వెతికే వర్తకుడు అయిష్టంగా త్యాగాలు చేయడం లేదు. తాము వదులుకుంటున్న దానికంటే అపరిమితమైన విలువైన దానిని కనుగొన్నారు కాబట్టే, వారు ఎంతో సంతోషంతో ఆ పని చేస్తున్నారు.

క్రైస్తవ జీవితం అనేది ప్రాథమికంగా కోల్పోవడం గురించి కాదు. అది కనుగొనడం గురించి.

కేవలం వదులుకోవాలనే ఉద్దేశంతో చిన్న విషయాలను వదులుకోవాలని యేసు మనలను అడగడం లేదు.

మనం మరింత గొప్పదానిని కనుగొన్నాము కాబట్టే, అల్పమైన విషయాలను విడిచిపెట్టమని ఆయన మనలను ఆహ్వానిస్తున్నారు.

ఇలా జరగడం నేను చాలా సార్లు చూశాను.

నేను యువ గురువుగా ఉన్నప్పుడు ఒక ప్రతిభావంతుడైన ఆఫీషియన్ నాకు తెలుసు. అతను

అప్పుడే తన మాస్టర్స్ పరీక్షను అత్యుత్తమ శ్రేణిలో ఉత్తీర్ణుడయ్యాడు. అతని తండ్రికి విజయవంతమైన ఆప్టికల్ వ్యాపారం ఉంది, మరియు అతను ఒక్కడే కొడుకు. అతని కోసం ఒక సుఖవంతమైన భవిష్యత్తు వేచి ఉంది. అతనికి ఒక స్నేహితురాలు కూడా ఉంది, ఆమెను అతను వివాహం చేసుకోవాలనుకున్నాడు.

అప్పుడు ఒక రోజు అతను ఇలా ప్రకటించాడు:

"నేను ఒక మఠంలో ప్రవేశిస్తున్నాను."

అతని కుటుంబ సభ్యులు అతనికి మతిభ్రమించిందని అనుకున్నారు.

ఆర్థిక భద్రతను, మంచి భవిష్యత్తు ఉన్న వృత్తిని మరియు వివాహ జీవితాన్ని వదిలిపెట్టి ఎందుకు వెళ్లాలి?

ట్రాపిస్ట్ మఠంలో ప్రవేశించడానికి ఒక వారం ముందు, ఒకరు అతన్ని ఈ నిర్ణయానికి దారితీసిన కారణం ఏమిటని అడిగారు.

తాను తరచుగా దివ్యసత్ప్రసాద ఆరాధనకు వెళ్లేవాడినని అతను వివరించాడు. ఒక సాయంత్రం అతను నూతన నిబంధన గ్రంథాన్ని తెరవగా, అతని కళ్ళు నేటి సువార్త భాగంపై పడ్డాయి.

"పరలోకరాజ్యం పొలంలో దాచబడిన నిధి వంటిది..."

అప్పుడు అతను ఎన్నటికీ మరువలేని ఒక మాట అన్నాడు:

"ఆ క్షణంలో యేసే స్వయంగా ఆ నిధి అని నేను అకస్మాత్తుగా అర్థం చేసుకున్నాను."

అంతా మారిపోయింది.

ఇతరులు అతడు దేనిని వదులుకుంటున్నాడో చూశారు.

అతడు తాను ఏమి కనుగొన్నాడో చూశాడు.

చాలా సంవత్సరాల తరువాత, నేను చాలా భిన్నమైన మార్గంలో ఆ నిధిని కనుగొన్న మరొక వ్యక్తిని కలిశాను.

నేను ఒక చిన్న బెనెడిక్టైన్ కాన్వెంట్‌లో యువతీయువకుల కోసం ఒక ధ్యానకూటాన్ని నడిపిస్తున్నాను. నిజం చెప్పాలంటే, ఆ ధ్యానకూటం సరిగ్గా సాగడం లేదు. యువతీయువకులు ఆసక్తి

చూపడం లేదు.

ఒక వృద్ధ సన్యాసిని ప్రతిరోజూ మాకు భోజనం వడ్డించేవారు. ఒక పూట భోజన సమయంలో, ఆమె గత నలభై సంవత్సరాలుగా ఆ మఠం ఆవరణను దాటి బయటకు వెళ్ళలేదని ఆ యువకులు తెలుసుకున్నారు.

వారు ఎంతో ఆశ్చర్యపోయారు.

మొదట్లో వారి ప్రశ్నలు లోకంలో ఉండే సాధారణ అపోహలను ప్రతిబింబించాయి.

"మీకు విసుగు అనిపించలేదా?" "మీరు బందీలుగా ఉన్నట్లు భావించలేదా?" "మీరు జీవితాన్ని కోల్పోయామని అనుకోలేదా?"

కానీ తరువాతి కొద్ది రోజుల్లో ఒక అద్భుతమైన విషయం జరిగింది.

ఆ యువకులు ఆమెలో జ్ఞానం, ఆనందం, కరుణ మరియు స్వేచ్ఛతో నిండిన ఒక స్త్రీని కనుగొన్నారు.

ఆమె వారి మాటలను ఎంతో శ్రద్ధగా వినేది. వారి కష్టాల పట్ల శ్రద్ధ చూపించేది. ఆమె సమాధానాన్ని వెదజల్లేది.

వారు ఆమెతో ఎంత ఎక్కువగా మాట్లాడితే, మఠం వెలుపల ఉన్న చాలా మంది ప్రజలు ఎప్పటికీ కనుగొనలేనిది ఏదో ఆమె కలిగి ఉందని వారు అంతగా గ్రహించారు.

చివరి రోజు సాయంత్రం మేము ఇదే సువార్తను చదివాము.

చాలా సేపు నిశ్శబ్దం తర్వాత ఆ యువకులలో ఒకరు ఇలా అన్నారు:

"సిస్టర్ తన నిధిని కనుగొన్నారని నేను అనుకుంటున్నాను."

నిజంగానే ఆమె కనుగొన్నారు.

దేవుని రాజ్యం అనేది మనం ఎంత కలిగి ఉన్నాము అనేదానిపై కాదు, మనం ఎవరిని కలిగి ఉన్నాము అనేదానిపై ఆధారపడి ఉంటుంది.

మరియు కొన్నిసార్లు మనం ఆ నిధిని అస్సలు ఊహించని వ్యక్తులలో కనుగొంటాము.

నాకు తెలిసిన మరొక స్త్రీ జీవితంలో కూడా ఇదే సత్యం

కనిపించింది.

ఆమె పిల్లలు కావాలని ఎంతో ఆశపడింది కానీ ఆమెకు పిల్లలు కలగలేదు. ఆ బాధ వర్ణనాతీతం. కాలక్రమేణా ఆ నిరాశ కాస్తా చేదుగా మారే ప్రమాదం ఏర్పడింది.

అప్పుడు ఒక రోజు ఆ సమయంలో యేసు చెప్పిన మరొక వాక్యం ఆమె హృదయాన్ని బలంగా తాకింది:

"ఈ నా అతి చిన్న సహోదర సహోదరీలలో ఒకరికి మీరు చేసినదెల్లా నాకు చేసినవారే."

ఆ మాటలు ఆమె జీవితాన్ని మార్చివేసాయి.

ఆమె ఒక వృద్ధాశ్రమంలో స్వచ్ఛందంగా సేవ చేయడం ప్రారంభించింది. ఆమె అక్కడి వృద్ధుల పట్ల శ్రద్ధ తీసుకుంది, వారికి అన్నం తినిపించింది, వారిని శుభ్రం చేసింది, వారిని ఓదార్చింది, మరియు వారి ఒంటరితనంలో, బాధల్లో వారికి తోడుగా నిలిచింది.

ఆమెకున్న ఈ అంకితభావాన్ని చాలా మంది స్నేహితులు అర్థం చేసుకోలేకపోయారు.

ఒకరోజు ఒక స్నేహితురాలు ఆమె పనిని చూసి, తరువాత ఇలా అంది:

"నువ్వు చేసే పని చేయడానికి నాకు పది లక్షల డాలర్లు ఇచ్చినా నేను చేయలేను."

ఆ స్త్రీ నవ్వి ఇలా బదులిచ్చింది:

"ఈ పనిని ఆపడానికి మీరు నాకు పది లక్షల డాలర్లు ఇచ్చినా నేను ఆపలేను."

వృద్ధులలో మరియు సమాజం మరచిపోయిన వారిలో దాగి ఉన్న క్రీస్తును ఆమె కనుగొంది.

ఆమె తన నిధిని కనుగొంది.

నేటి సువార్త ఇంకా అన్వేషిస్తున్న వారికి కూడా మాట్లాడుతోంది.

రెండవ ఉపమానంలోని వర్తకుడు మనందరిలోనూ ఒక అన్వేషకుడు ఉన్నాడనే విషయాన్ని గుర్తుచేస్తున్నాడు. మానవులు అశాంతితో ఉంటారు. మనం ఆనందం, అర్థం, సత్యం, ప్రేమ, ఉద్దేశం మరియు ఒక ఆత్మీయత కోసం వెతుకుతుంటాము.

పుణ్యవ పాల్ అగస్టీన్ గారు ఎంతో ప్రసిద్ధి చెందిన ఒక

మాట రాశారు, "ప్రభూ, మా హృదయాలు నీలో విశ్రమించే వరకు వాటికి అశాంతే."

చాలా మంది సంవత్సరాల తరబడి వెతుకుతూనే ఉంటారు. కొందరు తమ వృత్తి ద్వారా వెతుకుతారు. మరికొందరు బంధాలు, ప్రయాణాలు, విజయాలు, ఆస్తులు లేదా అనుభవాల ద్వారా వెతుకుతారు. వెతకడంలో ఎలాంటి తప్పు లేదు.

కానీ మనం చాలా త్వరగా ఆగిపోయి, మన హృదయాలు నిజంగా కోరుకునే దానికంటే తక్కువైన దానితో సరిపెట్టుకున్నప్పుడే సమస్య వస్తుంది.

యోహాను సువార్తలో యేసు మొదటిసారి ఇద్దరు శిష్యులను కలిసినప్పుడు, ఆయన మాట్లాడిన మొదటి మాటలు ఒక ప్రశ్న:

"మీరు దేనిని వెతుకుతున్నారు?"

ఈ రోజు మనలో ప్రతి ఒక్కరిని ఆయన అడుగుతున్న ప్రశ్న కూడా ఇదే.

మనం నిజంగా దేనిని కోరుకుంటున్నాము? విజయమా? భద్రతా? గుర్తింపా? లేక సుఖభోగాలా?

లేక మనం అమూల్యమైన ముత్యాన్ని—క్రీస్తుతో స్నేహం ద్వారా లభించే జీవాన్ని వెతుకుతున్నామా?

నేటి మొదటి పఠనంలో, సొలొమోనుకు అతను కోరుకున్నది ఏదైనా ఇస్తామని అడగబడింది. అతను సంపదను కానీ, అధికారాన్ని కానీ అడగలేదు. అతను వివేకాన్ని అడిగాడు. ఏది నిజంగా ముఖ్యమైనదో గుర్తించే సామర్థ్యాన్ని ఇవ్వమని అడిగాడు.

మనం చేయగలిగిన అత్యంత ముఖ్యమైన ప్రార్థన బహుశా ఇదే కావచ్చు:

"ప్రభూ, నీ నిధి నాకు తారసపడినప్పుడు దానిని గుర్తించే జ్ఞానాన్ని నాకు ప్రసాదించు."

ఎందుకంటే దేవుని రాజ్యం తరచుగా దాచబడినట్లుగా కనిపిస్తుంది.

అది ప్రార్థనలో దాగి ఉంది. దివ్యసత్ప్రసాదంలో దాగి ఉంది. సాధారణ ప్రేమకార్యాలలో దాగి ఉంది. క్షమాపణలో దాగి ఉంది. సేవలో దాగి ఉంది. దేవుని

చిత్తం నెరవేరుతున్న విశ్వాసుల సమూహాలలో దాగి ఉంది. క్రీస్తును నిశ్శబ్దంగా వెదజల్లే వ్యక్తులలో దాగి ఉంది. మరియు, కొన్నిసార్లు, మనం మోసే సిలువలలో దాగి ఉంది.

నేను ఒక చివరి కథతో ముగిస్తాను.

ఒక వృద్ధుడిని ఒకసారి అతని జీవితంలో అత్యంత సంతోషకరమైన క్షణం ఏది అని అడిగారు. ప్రజలు అతను తన వివాహ రోజు, తన పిల్లల జననం, వృత్తిపరమైన విజయం లేదా ఒక గొప్ప సాహసయాత్ర గురించి చెబుతాడని ఆశించారు.

కానీ అతను ఇలా సమాధానమిచ్చాడు:

"నా జీవితంలో అత్యంత సంతోషకరమైన రోజు ఏదంటే, దేవుడు నన్ను నేను ఉన్నట్లుగానే ప్రేమిస్తున్నాడని మరియు నన్ను వెతకడం ఆయన ఎన్నటికీ ఆపడని నేను గ్రహించిన రోజు."

పొలంలో కూలీ కనుగొన్నదానిని, వర్తకుడు ముత్యంలో కనుగొన్నదానిని ఆ వృద్ధుడు కనుగొన్నాడు.

లౌకిక నిధులన్నీ అంతరించిపోయినప్పుడు నిలిచి ఉండే, దొంగిలించబడలేని, మసకబారనటువంటి ఆ నిధిని అతను కనుగొన్నాడు.

సహోదర సహోదరీలారా, మనలో కొందరు అనుకోకుండా నిధిని కనుగొన్న కూలీలా ఉండవచ్చు. మరికొందరు సంవత్సరాల తరబడి వెతుకుతున్న వర్తకునిలా ఉండవచ్చు.

మన మార్గం ఏదైనప్పటికీ, ఆ నిధి నిజమైనదని నేటి సువార్త మనకు హామీ ఇస్తోంది.

ఆ నిధి చివరికి ఒక వస్తువు కాదు.

అది స్వయంగా యేసుక్రీస్తే.

మరియు మనం ఆయనను కనుగొన్న తర్వాత, ఆయన కోసం మనం వదులుకునేది ఏదీ కూడా మనం పొందే దానితో పోల్చదగినది కాదని గ్రహిస్తాము.

ఎందుకంటే పరలోకరాజ్యం నిజంగానే పొలంలో దాచబడిన నిధి వంటిది, మరియు అమూల్యమైన ముత్యం వంటిది. ఆమేన్.